

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 20 nr. 10

oktober 2008

INTET NYT BRETTON WOODS UDEN LAROUCHE

En ufravigelig første forudsætning for en succesrig behandling af et misbrug er patientens egen erkendelse af problemet – og alvoren af det. Det gælder alkohol, narkotiske stoffer og spil. Og det gælder bankers og spekulanters hang til hurtige penge og gevinster i millionstørrelsen. De seneste ugers dramatiske hændelser har med al tydelighed afsløret et akut behov for behandling af samtlige aktører i den internationale bank- og finansverden. De er i færd med at gøre ubodelig skade på sig selv og verdensøkonomien omkring dem. Men begivenhederne og bankernes reaktioner herpå har desværre også afsløret, at patienterne endnu ikke har erkendt deres misbrug. Og det er en ufattelig farlig situation.

Men det er værre endnu. To af de vigtigste behandlere, der burde tage patienterne i behandling og forvaring, er selv ramt af sygdommen. USA's finansminister Henry Paulson har udfoldet hele sin professionelle karriere på ledende poster i investeringsbanken Goldman Sachs, og føderalbankchef Ben Bernanke er næsegrus beundrer af den rabiante økonom Milton Friedman. Han påstod i fuld alvor, at 30'ernes depression kunne være undgået, hvis nogen var steget til vejrs i en helikopter og havde hældt en ladning kontanter ud over Wall Street, da børsen krakkede i oktober 1929. Og det er den teori, »Helikopter Ben« og hans ven Henry fra Goldman Sachs nu har sat sig for at bevise med deres »redningsplan« til 700 mia. dollars. Gud frelse de amerikanske skatteydere og alle os andre.

Politikere rundt om i verden er langsomt ved at vågne til en erkendelse af, at de aldrig skulle have ladet bankerne og spekulanterne styre verdens finans- og betalingssystem. De er ganske enkelt ikke i stand til at holde deres egen grådighed i ave. Den lektie havde præsident Franklin D. Roosevelt allerede lært, da efterkrigstidens finanssystem skulle stykkes sammen på en international regeringskonference i Bretton Woods, New Hampshire, i juli 1944. Nu tales der om en ny Bretton Woods-konference, måske allerede inden jul. Ruslands præsident Dmitrij Medvedev, Italiens økonomiminister Giulio Tremonti og her på det seneste Frankrigs præsident Nicolas Sarkozy er at finde blandt de mest prominente fortalere.

Men netop sådan en konference har Schiller Institutet som bekendt kæmpet for i årevis. Og vi ønsker ikke at løbe risikoen for, at det hele ender med et tomt slag i luften. Dertil er konsekvenserne for verdensøkonomien og den globale civilisation alt, alt for alvorlige. Derfor er det bydende nødvendigt, at regeringerne og statslederne inddrager vor tids fremmeste repræsentant for Franklin D. Roosevelts økonomiske og politiske tradition, den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche. Uden ham, kan det gå rivende galt.

EN MÅNED I HELVEDET

Hvordan ser et finansielt systemsammenbrud egentlig ud? Det spørgsmål må *Prometheus*' læsere have stillet sig selv mange gange gennem de seneste år. Ved hvert eneste større eller mindre økonomiske vendepunkt, har vi troligt viderebragt den amerikanske økonom og fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouches** utrættelige advarsler om, at der bag den umiddelbare økonomiske overflade med dens tilhørende op- og nedture, som de fleste politikere, økonomer og almindelige mennesker forholder sig til, ligger en indbygget og meget alvorlig systemfejl, der før eller siden vil lede til et totalt sammenbrud af det finanssystem, vi kender i dag.

Denne alvorlige systemfejl har Lyndon LaRouche meget specifikt dateret tilbage til den **15. august 1971**, da USA's daværende præsident **Richard Nixon** afkoblede den amerikanske dollar fra guld. Det betød enden på det internationale fastkursvalutasystem, som var blevet etableret under afslutningen af **2. Verdenskrig** på en regeringskonference i **Bretton Woods, New Hampshire, i juli 1944**. Og det betød samtidig begyndelsen til den stadig mere tøjlesløse »laissez faire«-kapitalisme, der har givet os både globaliseringens udnyttelse af fattige landes billige arbejdskraft og historiens største spekulationsboble. Set i bakspejlet, kan de fleste nok genkende nutidens problematiske lighed med fortidens britiske imperium, som præsident **Franklin D. Roosevelt** ellers bevidst ønskede at lægge i historiens grav med etableringen af efterkrigstidens **Bretton Woods-system**.

Over oliekriserne i **70'erne** og gældskrisen i begyndelsen af **80'erne** voksede finansverdenens arsenal af »kreative investeringsprodukter« og »komplekse kreditinstrumenter«. Med ekspresfart blev der opbygget spekulative bobler på **Wall Street**. Den første brast i **oktober 1987**. Men her så verden så for første gang den mirakelmedicin, der skulle blive standard under det mindste optræk til finanskriser gennem de følgende to årtier. Den nyudnævnte chef for den amerikanske føderalbank, **Alan Greenspan**, som ikke en gang havde tiltrådt sin nye stilling, fik gennemtrumfet, at der blev hældt en stor spand penge ud over de nødlidende aktiemarkeder. Det virkede – for en stund. Og siden har det været midlet, hver eneste gang finansverdenen skreg ved udsigten til faldende indtjening. Sådan løste man gældskrisen i **Mexico 1994**, bankkrisen i **Japan 1995**, finanskrisen i **Asien i 1997**, krakket efter spekulationsfonden **LTCM i USA i september 1998**, sammenbruddet af **IT-boblen i år 2000** og naturligvis krisen efter terrorangrebene i **Washington og New York den 11. september 2001**.

Men da spekulationsbølgen rullede over i det amerikanske boligmarked, fik man skabt et problem, som selv Alan Greenspans mirakelmedicin ikke kunne klare. Grådigheden var simpelthen blevet for stor. I løbet af **foråret 2007** begyndte de første banker at få svært ved at finde refinansiering på kreditmarkederne. På en konference i Washington den **25. juli 2007**, der blev transmitteret »live« over internettet, advarede Lyndon LaRouche om, at nu var finanssystemets endegyldige sammenbrudskrise sat i gang.

Her står vi så. Nu ved vi, hvordan et systemsammenbrud ser ud, for vi er lige midt i det. Fra den første uge i **september** til den første uge i **oktober 2008**, har vi gennemlevet noget, samtlige af verdens bank- og finansfolk uden tøven vil betegne som det rene helvede. Og vi kan trøste dem med, at

det sandsynligvis bliver meget, meget værre. Det kommer vi tilbage til, men lad os først opsummere september måneds mest dramatiske hændelser:

Søndag den **7. september** meddelte USA's finansminister **Henry Paulson** og Den amerikanske Føderalbanks chef **Ben Bernanke**, at de to amerikanske realkreditgiganter **Federal National Mortgage Association**, kaldet »**Fannie Mae**«, og **Federal Home Loan Mortgage Corporation**, kaldet »**Freddie Mac**«, med øjeblikkelig virkning var blevet overtaget af den amerikanske regering. Den officielle meddelelse om statsovertagelsen blev udsendt tidligt søndag eftermiddag amerikansk tid, umiddelbart inden børserne i Asien åbnede mandag morgen lokal tid.

Allerede den **13. juli** havde finansminister Paulson været tvunget til at bede **Den amerikanske Kongres** om at hæve forbundsregeringens låneloft med **800 mia. dollars**, så der kunne spændes et sikkerhedsnet ud under Fannie Mae og Freddie Mac. Men det holdt altså kun i knap **to måneder**. Med en samlet udlånsportefølje på **5.200 mia. dollars**, godt halvdelen af hele den amerikanske realkredit, og et boligmarked i total koma, fortsatte tilliden til Fannies og Freddie's overlevelsessevne med at styrtdykke. Og det gjorde ondt på de mange store udenlandske investorer, som havde anset de to gigantinstitutioner som stensikre investeringer.

Ved udgangen af august havde **Norges** oliefond således tabt den nette sum af **166 mia. norske kr.** på sine aktier i Fannie og Freddie, mens de store statslige oliefonde i **Mellemøsten** og **Kinas Nationalbank** havde sat endnu mere til. Da aktiekurserne fortsatte deres nedtur i den første uge af september var der lagt op til et veritabelt blodbad imod dollaren og alle amerikanske værdipapirer, hvis Fannie Maes og Freddie Macs fremtid forblev uafklaret. Derfor greb Paulson og Bernanke ind – i sidste øjeblik. Men det skulle vise sig at blive en stakket frist.

Blot en uge senere, søndag den **14. september**, måtte finansminister Paulson og føderalbankchef Bernanke atter på overarbejde. Denne gang var det en af Wall Streets allerstørste kæmper, den **158 år** gamle investeringsbank **Lehman Brothers**, der havde akut behov for hjælp. Nedfrysningen af kreditmarkederne havde efterladt et hul på **85 mia. dollars** i bankens regnskaber. Derfor forsøgte de amerikanske myndigheder at finde en anden storbank, der kunne overtage resterne af Lehman Brothers. Vel at mærke uden at finansministeriet tilbød at dække eventuelle tab, sådan som man havde gjort det tilbage i marts, da investeringsgiganten **JP Morgan** fik **30 mia. dollars** i statsgarantier for at opkøbe den kriseramte investeringsbank **Bear Stearns** til sølle **2 dollars** per aktie.

Men der var ingen købere. Så mandag morgen, den **15. september**, indgav Lehman Brothers sin konkursbegæring, og inden finansverdenen havde nået at fordøje den dramatiske nyhed, meddelte en anden af Wall Streets gamle titaner, investeringssselskabet **Merrill Lynch**, at det havde solgt sig selv til storbanken **Bank of Amerika**. Samtidig svirrede rygterne om et nærstående sammenbrud af forsikringsgiganten **American International Group, AIG**, hvor hovedparten af aktørerne på alverdens finansmarkeder har deres indbyrdes forretninger forsikrede mod tab. Den tanke fik det til at svimle for selv de mest garvede. Centralbankerne i **Japan, Europa** og USA pumpede over **100 mia. dollars** ud i finansmarkederne for at forhindre et kollektivt hjertestop.

I ly af de dramatiske internationale begivenheder overtog **Nykredit Bank** i stilhed **Forstædernes Bank**.

Tirsdag den **16. september** stod det klart for alle, at **AIG** skulle finde mindst **80 mia. dollars** indenfor **24 timer**, hvis forsikringsselskabet skulle undgå at lide samme kranke skæbne som **Lehman Brothers**. Centralbankernes iltapparater pumpede yderligere **265 mia. dollars** ud i det, dagbladet *Børsen* nu betegnede som »finanssumpen«.

Denne gang måtte finansminister **Henry Paulson** og føderalbankchef **Ben Bernanke** så på aftenarbejde. Kl. **18:30** lokal tid dukkede de op i Kongressens store bygning på **Capitol Hill** i Washington til et lukket møde med lederne fra både **Repræsentanternes Hus** og **Senatet**. En time senere, kl. **19:30**, meddelte de på et pressemøde, at de havde fået politisk opbakning til et **85 mia. dollars** stort statslån til **AIG**. Samtidig ville den amerikanske forbundsstat overtage kontrollen med **79,9 procent** af selskabets aktier. Det fejrede aktiemarkedet med et lille opsving på **Wall Street**.

Det holdt dog ikke til den følgende dag, onsdag den **17. september**, hvor det stod klart, at de store pengemarkedsfonde var blevet hårdt ramt af **Lehman Brothers'** sammenbrud. I de gode år havde fondene nærmest fået status af almindelige banker, hvor private opsparere, pensionskasser og statslige oliefonde m.fl. kunne indsætte deres kontante dollars og få et sikkert afkast, ganske vist uden den offentlige indskudsgaranti. Indtil krisen for alvor tog fart, forvaltede pengemarkedsfondene kontante indskud på i alt **3.400 mia. dollars**. Men nu blev man pludseligt mindet om, at man også kunne tabe penge, rigtig mange endda. I løbet af tirsdagen meddelte **Reserve Primary Fund**, der forvaltede **64 mia. dollars** for pensionselskaber og private kunder, at den

sammen med to mindre kapitalfonde ikke kunne betale kunderne alle deres penge tilbage. De kunne kun få **97 cents** for hver dollar, de havde indskudt. Det fik flugten fra pengemarkedet til at accelerere, og alene i løbet af onsdagen trak pensionselskaber og andre store institutionelle investorer **290 mia. dollars** ud af fondene. Samtidig svirrede rygterne om et snarligt sammenbrud af den britiske storbank **HBOS**, og centralbankerne i Europa, USA, Japan, **Canada**, **Schweiz** og **England** måtte i en storstilet fællesaktion pumpe den nette sum af **937 mia. kroner** ud i finansmarkederne. Sendt onsdag aften kom så meddelelsen om, at **Lloyds TSB** havde overtaget **HBOS** for **112 mia. kroner**.

Den sure stemning på aktiemarkedet fortsatte torsdag den **18. september**. Men det var intet at regne mod den panik, der bredte sig bag kulisserne, i særdeles i Den amerikanske Føderalbank og i finansministeriet. Flugten fra pengemarkedsfondene slukkede det sidste lys og håb i bankernes interne kreditmarked. Og uden adgang til fondenes kontantbeholdninger ville bankernes evne til at finansiere almindelige forbrugskreditter som billån og kreditkortbetalinger hurtigt tørre ud. Samtidig gjorde spekulanterne på **Wall Street** det spekulanter altid gør, nemlig kaste sig over de svageste. Med lånte aktier, også kaldet »short selling«, satsede hedgefondene milliarder på, at de to sidste investeringsbanker, **Goldman Sachs** og **Morgan Stanley**, ville være de næste, der krakkede.

Den amerikanske bank- og finansverden var i realiteten brudt sammen, og lige om hjørnet ventede hele det globale finans- og betalingssystem. Kl. **13:00** New York tid kom så den overraskende meddelelse fra London om, at det britiske finanstilsyn havde udstedt et forbud mod »short selling« –

FINANSVERDENENS TYVE OG SVINDLERE SKAL I FÆNGSEL

Den **24. september** meddelte det amerikanske forbundspoliti, **FBI**, at man havde indledt en efterforskning af direktørerne og bestyrelserne i **26** ledende finansinstitutioner på **Wall Street** for deres rolle i sammenbruddet af det amerikanske bolig- og kreditmarked. Blandt de selskaber, der vil blive set nærmere efter i sømmene, er realkreditgiganterne **Fannie Mae** og **Freddie Mac**, investeringsbanken **Lehman Brothers** og forsikringsselskabet **AIG**. Også **Goldman Sachs** og **Morgan Stanley** er blevet bedt om at fremlægge dokumenter.

Men allerede den **17. september** fremsatte to medlemmer af **Repræsentanterne Hus**, demokraten **Marci Kaptur** fra **Ohio** og republikaneren **Scott Garrett** fra **New Jersey**, et resolutionsforslag, nr. **1452**, om nedsættelse af et særligt udvalg til en undersøgelse af de seneste måneders begivenheder. Undersøgelsesudvalget skal især kaste et kritisk øje på finansministeriets og føderalbankens roller i den lange række af hjælpepakker, der startede med finansieringen af **JP Morgans** overtagelse af investeringsbanken **Bear Stearns** i foråret og indtil videre er sluttet med Paulsons gigantiske »redningsplan« til **700 mia. dollars**. **Lyndon LaRouche** har udtalt sin fulde støtte til Kapturs og Garrets initiativ.

Forslaget om et undersøgelsesudvalg har et vigtigt historisk fortilfælde. I **1932** indledte **Senatets Bank- og Valutakomiteé** en undersøgelse af de begivenheder, der ledte til børskrakket på **Wall Street** i **1929**. Som juridisk rådgiver og undersøgelsesleder ansatte komitéen advokaten **Ferdinand Pecora**.

Pecora-høringerne, som de blev kaldt, blev transmitteret direkte over landsdækkende radio. Og det var artige sager, der kom for dagen. For åben mikrofon måtte en af **USA's** allerrigeste mænd, **J. Piermon Morgan Jr.**, indrømme, at han faktisk ikke havde betalt indkomstskat de tre foregående år. Og sammen med **JP Morgan** blev finansselskabet **Goldman Sachs** afsløret i omfattende manipulation med aktiekurserne. Og da aktiekurserne begyndte at vakle i **sommeren 1929**, havde alle de store banker systematisk solgt deres aktiebeholdninger til deres egne kunder. Det kan aktionærerne i **Roskilde Bank** og **Bonusbanken** vist nikke genkendende til. Faktisk tabte de største banker og deres ejere ikke en øre på børskrakket.

Ferdinand Pecoras undersøgelser ledte til, at senator **Carter Glass**, demokrat fra **Virginia**, og det demokratiske medlem af Repræsentanternes Hus, **Henry Steagall** fra **Alabama**, med præsident **Franklin D. Roosevelts** velsignelse, fremlagde et lovforslag om, at der skal være tomme tykke brandmure mellem almindelige banker og investeringsbanker, så almindelige mennesker ikke bliver ledt i uføre af professionelle svindlere på **Wall Street**.

Glass/Steagall-loven blev ophævet den **12. november 1999** under præsident **Bill Clinton**. Og her blev kimen til den boble, der brast i **september 2008**, lagt. **Lyndon LaRouche** har foreslået en umiddelbar genindførelse af **Glass/Steagall-loven**.

med øjeblikkelig virkning. Kort efter fulgte det amerikanske finanstilsyn trop. Det tvang hedgefondene til, i hast, at opkøbe de aktier de lånte i spekulationsøjemed, og for første gang i flere uger steg finansaktierne.

Samtidig var finansminister Henry Paulson og føderalbankchef Ben Bernanke i følgeskab med formanden for **Det amerikanske Finanstilsyn SEC, Christopher Cox**, på vej til **Det hvide Hus** for at fortælle præsident **George W. Bush**, at de havde i sinde at bede Den amerikanske Kongres om tilladelse til at oprette en institution, der kunne opkøbe alle de spekulative realkreditpapirer, som havde lammet de internationale kreditmarkeder siden **sommeren 2007**. Mødet varede **45 minutter**, og man kan kun gisne om, hvor meget præsidenten egentlig forstod af det, der blev lagt på bordet.

Fra Det hvide Hus gik turen til Kongressen. Her blev lederne fra Senatet og Repræsentanternes Hus sat ind i Paulsons og Bernankes »redningsplan«. De amerikanske skatteydere skulle udstyre finansministeren med en check på **700 mia. dollars**, som han kunne spendere efter for godt befindende, uden yderligere kontrol. Da det er kongresmedlemmerne, der skal stå til ansvar overfor dem, der skulle betale pengene, nemlig skatteyderne, kunne man forvente en ganske betydelig skepsis. Derfor var finansminister Paulsons og føderalbankchef Bernankes taktik lagt fast fra starten: De folkevalgte skulle skræmmes fra vid og sans.

Og det lykkedes. Senator **Charles E. Schumer**, demokrat fra New York, sagde til avisen *The New York Times*, at han lige måtte synke spytten en ekstra gang, da føderalbankchef Bernanke med dommedagsstemme fremførte, at der sandsynligvis ikke ville være noget som hest tilbage af den amerikanske økonomi mandag morgen, hvis Kongressen ikke gik med til den fremlagte plan.

Som man kunne forvente, reagerede Wall Street med jubel og dramatiske stigninger i den time aktiemarkedet stadig var åbent torsdag eftermiddagen. Om fredagen, den **19. september**, spredte euforien sig til aktiemarkederne i hele verden.

Men ved nærmere eftersyn, var der egentlig ikke så meget at juble over. Paulsons og Bernankes såkaldte »redningsplan« vil lægge beslag på **5 procent** af det amerikanske bruttonationalprodukt, hæve det offentlige låneloft til svimlende **11.300 mia. dollars**, og udstyre finansministeren med en diktatorisk magt over den amerikanske økonomi, som ikke engang USA's første finansminister, **Alexander Hamilton**, var i besiddelse af, da han skulle genetablere det amerikanske finanssystem umiddelbart efter **Den amerikanske Revolution**. Lyndon LaRouche reagerede prompte, og kaldte Paulsons og Bernankes plan for »det største svindelnummer nogensinde«, og han advarede indtrængende de folkevalgte medlemmer af kongressen mod at lade den passere, for de vil ganske enkelt ikke slippe godt fra det overfor vælgerne.

Mandag morgen, den **22. september**, havde fredagens eufori over »redningspakken« lagt sig. Wall Streets to sidste investeringsbanker, Goldman Sachs og Morgan Stanley, meddelte offentligheden, at man i weekenden havde ansøgt det amerikanske finanstilsyn om at blive registreret som ganske almindelige banker. Herhjemme overtog **Nationalbanken Ehb Bank** og fyrede topdirektør **Finn Strier Poulsen** på gråt papir.

Hvis finansminister Paulson og føderalbankchef

Bernanke havde forventet, at godkendelsen af deres »redningsplan« var en simpel ekspeditionssag, blev de meget klogere. Jo mere de talte deres sag foran tv-kameraerne, jo hurtigere voksede modstanden i den amerikanske befolkning. Og således også i Den amerikanske Kongres. Samtidig fortsatte kreditkrisen med at slå huller i bankernes regnskaber. Fredag den **26. september** meddelte storbanken **Washington Mutual**, at den ikke længere kunne stå på egne ben. Det var det største bankkrak i USA's historie. Finansgiganten **JP Morgan Chase** gav **1,9 mia. dollars** for de sørgelige rester af Washington Mutual, der dog havde en ballance på **310 mia. dollars**.

Mandag den **29. september** åbnede med dramatiske bankkriser overalt i Europa. I **Storbritannien** gik storbanken **Bradford & Bingley**, den største udlåner til ejendomsudlejere på de britiske øer, samme vej som den allerede nationaliserede **Northern Rock**. Samtidig måtte regeringerne i **Belgien, Holland** og **Luxemburg** kaste **11,2 mia. euro** ind i den kriseramte finans- og forsikringskoncern **Fortis**. Og senere samme dag var det myndighederne i **Frankrig** og **Belgien**, der måtte stikke hovederne sammen og hoste op med **6,4 mia. euro** for at redde finanskoncernen **Dexia**. I **Tyskland** pumpede regeringen **200 mia. kroner** i **Hypo Real Estate**. Og i **Island** overtog staten **75 procent** af den kriseramte **Glitnir Bank**. Nøjagtigt hvad det egentlig skulle hjælpe, var der ingen som kunne gennemskue, for Glitnir var **2,5 gange** så stor som hele det islandske bruttonationalprodukt. I **Irland** blev regeringen grebet af panik og spændte et sikkerhedsnet ud under landets seks største banker, med fuld garanti af indskydernes penge. Hvad der så skulle ske med landets øvrige banker, herunder **National Irish Bank** der ejes af **Danske Bank**, var der ingen, der kunne svare på. Herhjemme var der dømt bunkebryllup. **Vestjysk Bank** overtog **Bonusbanken** og fusionerede så med **Ringkjøbing Bank**.

Men mandag den **29. september** skulle vise sig at blive meget, meget værre. I særdeleshed for dem, der havde overvist sig selv om, at Paulsons og Bernankes »redningsplan« var den sikre vej til paradiset på jord. Med stemmerne **205** for og **228** imod forkastede Repræsentanternes Hus midt på eftermiddagen New York tid den efterhånden ganske omstridte plan. Da aktiemarkedet på Wall Street lukkede to timer senere var det ledende **Dow Jones-indeks** faldet med **777 point** eller lige knap **7 procent**. Det bredere aktieindeks **S&P 500** faldt med hele **8 procent**. Chokbølgerne gik kloden rundt den følgende dag, tirsdag den **30. september**, hvor også den amerikanske storbank **Wachovia** måtte meddele, at den havde ladet sig opkøbe af USA's største bank, **Citygroup** (den **3. oktober** meddelte Wachovia dog, at vestkystbanken **Wells Fargo** havde afgivet et bedre tilbud).

I de følgende to dage hentede aktiemarkederne noget af det tabte tilbage i forventning om, at finansminister Paulson og føderalbankchef Bernanke i sidste ende ville få deres plan gennem Kongressen. I den oprindelige udgave bestod »redningsplanen« af tre maskinskrevne sider, der i korte træk bad Kongressen udstede en check på **700 mia. dollars** og derefter holde snuden for sig selv. Den udgave, som Repræsentanternes Hus forkastede, var vokset til godt **100** sider, og indeholdt en række kontrolmekanismer over de penge finansministeren ville få til rådighed. Da Senatet tog lovforslaget til afstemning den **2. oktober**, var det vokset til

en moppedreng på **451** sider med »alt godt fra havet«, lige fra hjælp til fiskere i **Alaska**, romproducenter i **Puerto Rico** og skattelettelser til producenter af træpile til bueskydning.

Alle midler blev taget i brug for at lokke og true planen igennem Kongressen. Og det lykkedes desværre. Senatet godkendte Paulsons og Bernankes plan, og det samme gjorde Repræsentanternes Hus den **3. oktober**. Men de, der havde forventet jubel og super optur på aktiemarkederne, blev slemt skuffede. Lige inden afstemningen i Repræsentanternes Hus indløb nyheden om, at den amerikanske økonomi havde mistet **159.000** arbejdspladser alene i **september måned**. Dermed har USA har mistet **760.000** arbejdspladser siden nytår. Det tog fuldstændig glansen af **Skt. Gertrud**, og Dow Jones-indekset faldt med **1,5 procent**.

Under en internet-transmitteret konference i Washington den **1. oktober** chokerede Lyndon LaRouche mange af tilhørerne ved at advare om, at præsident George W. Bush i værste fald er villig til at indsætte amerikanske militære styrker imod landets egen befolkning, hvis modstanden imod Paulsons plan bliver alt for stærk. Befolkningens afsky for Bush-regeringen har i de seneste uger nået højder, der kan minde om stemningen op til **Den franske Revolution**.

Den **8. september** rapporterede den amerikanske hærs tidsskrift *Army Times*, at overkommandoen for de væbnede styrker på det nordamerikanske kontinent, **Northcom**, ville få stillet aktive kamptropper fra den **3. Infanteridivisions 1. Brigade** til rådighed fra den **1. oktober** og **12 måneder** frem. Historien blev viderebragt i militæravisen *Stars and Stripes* den **30. september**, som uddybede, at kampstyrken skal kunne indsættes ved »naturlige eller menneskeskabte katastrofer, herunder terrorangreb«, og at styrken skal stå klar til at hjælpe ved »civile uroligheder og kontrol af menneskemængder«.

At dette skræmmende perspektiv ikke er grebet ud af den tomme luft kom frem under debatten i Repræsentanternes Hus den **3. oktober**. Her sagde **Brad Sherman**, demokratisk repræsentant fra **Californien** blandt andet: »Den eneste måde, hvorpå de kan få det her lovforslag vedtaget, er ved at skabe og fastholde en atmosfære af panik. Og denne atmosfære er der slet ikke grundlag for. Mange af os er i private samtaler blevet fortalt, at hvis vi stemte imod lovforslaget, ville himlen falde ned på mandag, hvor aktiemarkedet vil styrtdykke med **2-3.000 point** den første dag og yderligere et par tusinde dagen efter, og enkelte af os er blevet advaret om, at der ville blive indført undtagelsestilstand i landet, hvis vi stemte 'nej'.«

DER FINDES EN »PLAN B«

Afstemningen om finansminister **Henry Paulsons** og føderalbankdirektør **Ben Bernankes** »redningsplan« i **Repræsentanternes Hus** fredag den **3. oktober** var den sidste politiske handling for **Den amerikanske Kongres**. Samtlige medlemmer af Repræsentanternes Hus og en tredjedel af **Senatet** tog efterfølgende direkte hjem til deres delstater og valgdistrikter for at møde vælgerne op til valget den **4. november**.

Det bliver næppe en behagelig oplevelse. Den amerikanske befolkning er rasende. I en pressemeddelelse den **3. oktober** sagde **Lyndon LaRouche** det, alle egentlig godt ved, nemlig, at det var en fed løgn, når et flertal i Kongressen, herunder de to præsidentkandidater, påstod, at det var for at

beskytte den almindelige amerikaner, at de stemte for lovforslaget. De blev truet og lokket til at vedtage en plan, der skal redde banksystemet, og allerede i timerne efter stillede store internationale banker fra **Storbritannien, Holland** og **Spanien** sig i kø for at få del i kagen.

Men finansminister Paulsons plan kommer næppe til at virke efter hensigten. Allerede dagen efter vedtagelsen rapporterede *The New York Times* om en hastigt voksende skepsis over finansministerens arbejdsmetoder. For det første har han hyret en stor håndfuld af sine tidligere kolleger fra den nu fhv. investeringsbank **Goldman Sachs** som sine nærmeste rådgivere, og dernæst har ingen fået at vide hvilke kriterier han har tænkt sig at anvende, når de private investeringselskaber, der skal opkøbe for flere hundrede milliarder dollars dårlige kreditinstrumenter, skal udvælges. Mistanken om nepotisme er allerede udbredt.

Det største problem er dog, at selve »redningsplanens« grundtese er forfejlet. De dårlige amerikanske boliglån er ikke hovedproblemet, men blot ét ud af mange i en gælds-boble uden sidestykke i historien. Lige ved siden af ligger der for **flere tusinde milliarder dollars** i almindelige forbrugslån og kreditkortsgæld. Oven i skal så lægges den offentlige gældsætning, som Paulsons plan forværrer ganske betydeligt. Regner man alle finansministeriets og føderalbankens forskellige hjælpepakker sammen, vil USA's offentlige gæld nå op i nærheden af **15.000 mia. dollars**.

Men det stopper ikke her. Også delstaterne er hver for sig dybt forgældede. Næppe var blækket tørt på præsident **Bush'** underskrift på Paulsons plan, før **Californiens** guvernør **Arnold Schwarzenegger** stod med hatten i hånden i **Washington** og bad om **7 mia. dollars** i ekstraordinære kreditter, så delstaten kunne betale næste måneds løn til politibetjente, skolelærere og sygeplejersker. Ifølge **Robert Kurtter** fra kreditvurderingsselskabet **Moody's** afdeling for offentlig amerikansk gæld, er **Florida, Nevada, New York** og **New Jersey** de næste i rækken af amerikanske delstater med alvorlige økonomiske vanskeligheder.

Og så har vi ikke en gang talt om den store blå elefant, der sidder ovre i hjørnet. **62.000 mia. dollars** i kreditderivater, der stadig venter på at blive en del af den globale finanskrise.

Så det vil ikke vare længe før de amerikanske politikere desperat begynder at lede efter en »**Plan B**«. Og en sådan findes allerede. Faktisk, kunne hele septembermåneds sindsoprivende drama være undgået, hvis politikerne allerede i **sommeren 2007** havde lyttet til LaRouche og gennemført hans lovforslag til beskyttelse af boligejere og banker, kaldet

Webcast og udtalelser fra den amerikanske økonom og tidligere demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche kan ses på www.larouchepac.com.

HPBA. Og i **marts 2008**, da krisen var betydeligt forværret, fremlagde LaRouche en trepunktsplan, der nok en gang kunne have afværget det ragnarok, der nu skyller gennem finanssystemet.

Så der findes altså en »Plan B«. LaRouches trepunktsplan ser i korte træk ud som følger:

1) Vedtagelse af »*Lovforslag til beskyttelse af boligejere og banker af 2007*«, (*Home Owner and Bank Protection Act of 2007, HBPA*), hvor de vigtigste punkter er følgende:

a) Kongressen må etablere et nationalt kontor med ansvar for at anbringe landsdækkende og delstatslige banker under føderal beskyttelse, fastfryse alle eksisterende boliglån for den periode af måneder eller år, der er nødvendig for at justere priserne til et rimeligt niveau, omlægge eksisterende boliglån til en passende rente, og afskrive alle de kræftlignende spekulative gældsforpligtelser i form af værdipapirer med sikkerhed i fast ejendom, derivater og andre typer af pyramidespil, der har bragt banksystemet på bankerottens rand.

b) I løbet af overgangsperioden skal alle tvangsauktioner fastfryses, så amerikanske familier kan beholde deres hjem. Månedlige betalinger, i princippet modsvarigheden til huslejebetaling, skal finde sted til de anviste banker, som kan bruge indbetalingerne som sikkerhed for normal udlånsvirksomhed, så der derigennem atter tilføres kapital til banksystemet. Disse overkommelige månedlige betalinger vil blive indregnet i nye boliglån, der afspejler en afvikling af boligboblen, og der fastsættes passende ejendomsværdiurderinger og reducerede faste renter på boliglånene. Det forventes at denne omvæltning på boligmarkedet vil tage adskillige år. I mellemtiden skal ingen boligejer blive sat ud af hans eller hendes ejendom, og de landsdækkende eller delstatslige banker skal være under beskyttelse, så de kan genoptage deres traditionelle funktioner, yde tjenester til lokalsamfundet og tilvejebringe kredit for investeringer i produktive industrier, landbrug, infrastruktur etc.

c) Delstatsguvernører skal påtage sig de administrative forpligtelser ved at gennemføre programmet, inkl. »huslejevurderingerne« til de udvalgte banker, mens de nationale myndigheder tilvejebringer de nødvendige kreditter og den økonomiske sikkerhed for at sikre en succesrig overgang.

2) Kongressen og **Føderalbanken** må i fællesskab etablere et to-lags kreditsystem i hvilket: a) Den amerikanske regering tilvejebringer kreditter med en rente på **1-2 procent** til investeringer i fysisk-økonomiske genopbygningsprojekter; samtidig med at føderalbanken b) hæver den almene udlånsrente til **4 procent** og lader alle øvrige kreditter udstede med flydende renter.

3) **USA's** regering henvender sig straks til regeringerne i **Rusland, Kina, Indien** og andre lande for med øjeblikkelig virkning at etablere et valutasystem med fastlåste vekselkurser, et **Nyt Bretton Woods-system**, til erstatning for det nuværende, håbløst sammenbrudte system med flydende valutakurser.

Under det tredje punkt har LaRouche desuden understreget, at det er meget vigtigt, at de deltagende lande indgår langsigtede økonomiske aftaler centreret omkring opbygningen af kapitalintensive infrastrukturprojekter, som f.eks.: a) udviklingen af nye typer kraftværker (med vægt på udvikling af kernekraft); b) skabelsen af nye ferskvandsressourcer (med anvendelse af højtemperaturreaktorer til

afsaltning af havvand); c) øget anvendelse af syntetiske brændstoffer som erstatning for kulbrinte (også her vil kernekraft spille en nøglerolle); d) et tæt globalt jernbanenet med udvikling af højhastigheds magnetsvævetog til erstatning af den allerede alt for høje motorvejstrafik; e) nedfavorisering af gigantiske monopolitiske multinationale selskaber til fordel for mindre, lokalt ejede produktionsorienterede selskaber, der står som grundpiller i kombinerede industri- og landbrugsområder; f) stort og voksende fokus på udviklingen af teknologier med høj energiflukstæthed til industriproduktion og anden anvendelse.

Den **19. september** gentog **Italiens** økonomiminister **Giulio Tremonti** sin mangeårige støtte til LaRouches idé om etableringen af et nyt Bretton Woods-system i en tale på en stor industrikonference i **Rom**, og samme dag bragte finansavisen *Il Sole 24 Ore*, der ejes af **Italiens Industri-sammenslutning**, en artikel af økonomiprofessor **Donato Masciandaro** fra **Bocconi Universitet i Milano**. Han skrev bl.a.: »Den amerikanske finansverden har behov for en New Deal: Et nyt sæt regler for overvågning af det lederskab, der i den grad har vildledt det nuværende system ... Kort og godt, vi har behov for et nyt Bretton Woods«.

Samme dag tilkendegav Ruslands præsident **Dmitrij Medvedev**, under et møde med NGO-organisationer i **Moskva**, at han forventede, at **USA** tog kontakt til Rusland, så man på internationalt plan kan tage de nødvendige forholdsregler for at løse den alvorlige krise, der har ramt finansmarkederne. LaRouche opfordrede straks præsident **Bush** til at tage kontakt til præsident Medvedev, så de i fællesskab kunne indkalde til det topmøde mellem Rusland, Kina, Indien og **USA**, som er en væsentlig del af LaRouches løsning på den internationale finanskrisen. Den **20. september** var det så premierminister **Vladimir Putin**, der på en pressekonference opfordrede til indkaldelse til en international regeringskonference til etableringens af et nyt finanssystem. Og Putins mangeårige nære allierede, **Vladimir Jakunin**, der er administrerende direktør for de russiske jernbaner, afslørede i et interview i erhvervsavisen *Kommersant* den **2. oktober**, at det var Lyndon LaRouche, der for flere år siden havde advaret ham om, at der ville komme en global finanskrisen.

Mens *Prometheus* var på vej i trykken, kom meddelelsen om, at **EU's** fire medlemmer af **G-8**, Frankrig, Storbritannien, Tyskland og Italien på deres topmøde i **Paris** den **4. oktober** var blevet enige om at støtte præsident **Nicholas Sarkozys** opfordring til indkaldelse til en ny Bretton Woods konference. Nærmere bestemt opfordrede man G-8 til, allerede inden jul, at indkalde Kina, Indien, **Brasilien** og **Sydafrika** til et topmøde om et nyt finanssystem. Italiens premierminister **Silvio Berlusconi** udtalte efterfølgende til pressen: »Vi vil samarbejde med de vigtigste økonomier for at genopbygge det internationale banksystem«. Og præsident Sarkozy formulerede det således: »Formålet med en sådan international konference skal være at opbygge grundlaget for en iværksætterorienteret kapitalisme i stedet for en spekulativ kapitalisme. Vi ønsker at lægge grunden til en ny finansiel verden, sådan som man gjorde i Bretton Woods«.

I stedet for en EU-udgave af Paulsons plan, med en fond på **300 mia. euro**, som flere af de største europæiske banker ellers havde krævet, blev de fire stats- og regeringsledere enige om at slække på **Maastricht-traktatens** og **Stabilitets-**

pagtens rigide budgetbestemmelser, så de enkelte **EU-lande** hver for sig får frihed til at håndtere den galoperende bankkrise. Allerede i **januar** havde **Schiller Instituttets** stifter og internationale præsident, **Helga Zepp-LaRouche**, i en artikel i *Executive Intelligence Review* advaret om, at Maastricht-traktaten var totalt uegnet til at håndtere en kommende finanskriser. Det har lederne fra de fire største lande i EU nu åbent erkendt.

SIDSTE NYT:

Mens *Prometheus* var halvvejs inde i trykken rullede følgende nyheder ind:

I den absolut bedste sendetid, søndag aften den **5. oktober**, bragte den russiske tv-station *Rossija et* interview med **Lyndon LaRouche** om den dramatiske situation i finansverdenen. Interviewet var en del af det populære program *Vesti Nedeli*, »Ugens Nyheder«, der ses af **70 mio.** russere. LaRouche understregede den akutte nødvendighed

af, at **USA, Rusland, Kina og Indien** går sammen for at etablere et nyt **Bretton Woods-finanssystem**.

Sent samme aften sad den danske regering og oppositionen i krisemøde med repræsentanter for den danske bank- og finansverden. Lige efter midnat, natten til mandag den **6. oktober**, lå en omfattende kriseplan klar: Regeringen udsteder en ubegrænset indskydergaranti for alle kunder i danske banker. Samtidig skal alle danske pengeinstitutter etablere en krisefond på **35 mia. kroner**. Over de næste **to år** må bankene ikke udbetale udbytte, iværksætte tilbagekøbsprogrammer af egne aktier, eller aktieoptionsprogrammer, og der vil blive slået hårdt ned på enhver bank, der udviser spekulativ adfærd. På *TV2*'s morgenprogram sagde **Socialdemokraternes** formand **Helle Thorning-Schmidt**, at bankverdenen var blevet bedt om at »klæde sig i søk og aske«.

Det danske aktieindeks **C20** faldt mandag den **6. oktober** med **11,1 procent**, det største dyk i historien. Nu går *Prometheus* i trykken.

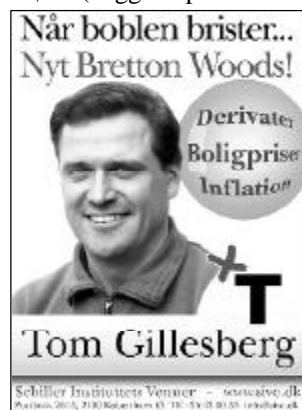
SCHILLER INSTITUTTET I FOLKETINGET OG I RADIOEN

Også i **Danmark** er **Schiller Instituttets** forudsigelse af finanskrakket, og hvad der nu må gøres, kommet på dagsordenen. Den **26. september** var Schiller Instituttets formand **Tom Gillesberg** gæst på **Københavns Universitetsradio** for at fortælle om krisens virkelige omfang, og hvorfor han i efterårets valgkamp havde sagt: »Efter finanskrakket: Magnet og over Kattegat«. Den **29. september** var det så **DR's P3**, der ville høre historien, og Tom Gillesberg blev interviewet i eftermiddagens myldretidsprogram *Køter* (begge klip kan findes på www.schillerinstitut.dk/senestenynt.htm).

Den **2. oktober** havde Schiller Institutet så foretræde for **Folketingets Politisk-Økonomiske Udvalg** om den internationale finanskriser og **LaRouches nye Bretton Woods** som optakt til et åbent samråd med økonomiminister **Lene Espersen** om den internationale finanskriser. Udvalgets formand **Frank Aaen** takkede for Schiller Instituttets bidrag og gjorde opmærksom på, at man i udvalget allerede var bekendt med Schiller Instituttets holdninger, gennem det materiale man løbende får tilsendt. Ved det efterfølgende åbne samråd med økonomiministeren, hvor pressen kunne være med, blev Gillesbergs tale selvfølgelig givet til de forskellige mødedeltagere.

Tom Gillesberg holdt på vegne af Schiller Institutet nedenstående tale ved foretrædet (illustrationer og bilag kan ses på www.schillerinstitut.dk):

Kun et nyt Bretton Woods-finanssystem kan løse finanskrisen

Vi står midt i det største finansielle sammenbrud verden nogen sinde har set. Gigantiske papirværdier er allerede gået op i røg, og mange flere vil følge. Panikken har allerede meldt sig, og fra verdens finansmarkeder skrives der: »Red os, red os, giv os nogle flere penge.« Men luk ørerne for sirenesangen og kravet om, at skatteyderne skal redde spekulanterne. Der er ingen måde, hvorpå det igangværende finansielle sammenbrud kan stoppes inden for rammerne af det nuværende system. Kun gennem at sætte hele finanssystemet under konkursbehandling og etablere et nyt Bretton Woods-finanssystem baseret på principperne fra Franklin D. Roosevelt, som foreslået og udarbejdet af den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche, er der en farbar vej ud af den nuværende krise.

Netop nu forsøger den amerikanske regering at få en hjælpepakke til finansmarkederne på 3.500 mia. kr. vedtaget i den amerikanske kongres. Det var gode nyheder, at kongressen i første omgang stemte nej, for lykkes det at få den vedtaget, vil det ikke som lovet redde finanssystemet og

vores økonomiske fremtid. Måske sætter det spekulanterne i stand til at fortsætte deres kasinospil et par dage til, men ved at staten overtager den ubetalelige gæld, skaber man hyperinflation som i Weimar-Tyskland i 1923, men denne gang på global skala. Det vil omdanne dollaren til konfetti. At lade staten og skatteyderne overtage spekulanternes dårlige spillegæld er ikke blot umoralsk, men bringer også statens fremtidige sikkerhed og borgernes velfærd i fare.

Lyndon LaRouche advarede

Det har været en udbredt kliche hos medier, politikere og økonomer, at ingen kunne forudse den nuværende krise, og at der ikke er noget alternativ til at pumpe flere penge ud i finansmarkederne, men det passer ikke. Lyndon LaRouche og Schiller Institutet har gennem årtier advaret imod den finansielle afregulering og skiftet fra fysisk økonomi til finansspekulation, og den katastrofe det uundgåeligt måtte ende i. F.eks. forsøgte jeg ved kommunalvalget i november 2005 med kampagnen: »Når boblen brister ... Et nyt Bretton

Woods« at sætte den forestående krise på den politiske dagsorden.

Den 25. juli sidste år holdt Lyndon LaRouche en webcast fra Washingtonii, hvor han advarede om et dramatisk fase-skifte: Vi stod umiddelbart foran disintegrationen af hele det internationale finanssystem. Tre dage senere kollapsede den tyske IKB Bank under vægten af dårlige »subprime-lån«. Det blev den snebold, der udløste lavinen. Efterfølgende fremlagde LaRouche en trepunkts kriseplan for USA.

Vi har ikke blot advaret om krisens dybde men også fremlagt løsningsforslag, som da jeg i 2007 stillede op til Folketinget sammen med tre andre kandidater under sloga-net: »Efter finanskrakket: Magnettog over Kattogat«.

Den 17. januar i år fremlagde jeg ved et foretræde her for Politisk-Økonomisk Udvalg de umiddelbare tiltag, der burde iværksættes for at undgå de frygtelige konsekvenser af et internationalt finansielt sammenbrud. Mange af jer mente måske, at jeg overdrev, eller at det var for stort et spørgsmål for folketingsmedlemmer at beskæftige sig med, men der er ingen vej uden om. Folketingets medlemmer må skabe sig et klart billede af, hvordan et nyt finanssystem skal skrues sammen, og hvilke tiltag vi må foretage for at beskytte vores økonomi og befolkning.

Red banker og boligejere – ikke spekulation

Efterhånden som forskellige banker og finansinstitutioner går ned, skal myndighederne ikke lade skatteyderne overtage bankernes tab (som det skete med overtagelsen af Roskilde Bank). I stedet skal man gennem en konkursbehandling sikre, at bankens normale bankvirksomhed fortsætter uhindret i en rekonstrueret bank, og så fastfryse de dårlige lån, derivater og lign. (spekulative finansinstrumenter som optioner, futures, credit default swaps, mortgage backed securities etc.) til en senere behandling. Spekulanter kan få lov til at tabe skjorten, men det er vigtigt at småsparere og virksomheder beskyttes, og at bankerne kan fortsætte de daglige aktiviteter, som en økonomi ikke kan være foruden. Staten må samtidigt forhindre, at en flodbølge af folk bliver smidt ud af deres hjem.

Todelt kreditpolitik

I stedet for ukritisk at pumpe milliarder ud til finansspekulanterne gennem national- og centralbanker skal vi målrette nationale kreditter til de dele af den fysiske økonomi, der kan komme til at lide under en kreditkrise, som hastigt forværres. Vi må forberede os på, at de tider, hvor et dansk indlånsunderskud kunne hentes på de internationale finansmarkeder, endegyldigt er forbi. Staten bør derfor bruge nationalbanken som en rigtig hamiltonsk nationalbank med en todelte kreditpolitik. Vi kan lade renten på udlån til finansmarkederne være rimelig høj, og samtidigt have billige kreditter på 1-2 procent til investeringer i industri, landbrug og infrastruktur, som staten udsteder gennem nationalbanken til private virksomheder via deres normale bankforbindelser. På lignende vis kan vi finansiere faste

forbindelser over Femern Bælt, Kattogat og Øresund (Helsingør-Helsingborg), samt offentlige investeringer i motorveje, tog- og magnettoget, sygehuse, uddannelsesinstitutioner og forskning. Det kan sætte gang i økonomien, når den lånerbaserede forbrugsfest tager af. Hvis krisen viser sig at føre til, at almindelige familier ikke længere kan få rimelige realkreditlån o. lign., må staten ligeledes hjælpe til.

Et nyt Bretton Woods

Det nuværende spekulationshærgede globale system må sættes under konkursbehandling og erstattes af en moderne version af det Bretton Woods-finanssystem, som Roosevelt tog initiativ til i 1944. Det nye system skal være kreditbaseret, som Roosevelt havde tænkt sig, ikke monetaristisk, så der er de indbyggede mekanismer til at skabe kreditter til nationale og internationale projekter.

Det voksende oprør i den amerikanske befolkning, som resulterede i at Repræsentanternes Hus stemte nej til Bush-regeringens hjælpepakke, giver håb om, at USA kan skifte politik og være med til at sætte et nyt Bretton Woods-finanssystem sammen med Rusland, Kina og Indien, der allerede har signaleret at de vil være med. Det vil indebære, at den nuværende konfrontationssøgende politik erstattes med en tilbagevenden til respekt for national suverænitet og samarbejde i ånden fra Den vestfalske Fred fra 1648. Andre ledende lande vil selvfølgelig også støde til.

I Italien har senator Oskar Peterlini sammen med 19 andre senatorer rejst et forslag i det italienske senat, om at regeringen skal arbejde for indførelsen af »et nyt system formet efter det nye Bretton Woods, som den amerikanske økonom Lyndon LaRouche har foreslået«, en tanke den italienske finans- og økonomiminister Tremonti allerede er en stor fortalere for. Den franske præsident Sarkozy har også netop annonceret, at han vil indkalde et krisemøde for at forberede en international konference om et nyt finanssystem.

Danmark burde være med og aktivt arbejde for et sådant nyt finanssystem, der vil genetablere faste valutakurser og råstofpriser landene imellem, og skabe langfristede kreditter til investeringer i produktion og infrastruktur. Samtidigt skal vi samarbejde om store projekter og udviklingsprogrammer (som f.eks. Den eurasiske Landbro), der vil tage op til to generationer at fuldføre, og som kan øge det videnskabelige og produktive niveau.

Ideologien om globalisering og en ultraliberal frimarkeds-politik uden offentlig overopsyn og kontrol har spillet fallit. Enten følger vi LaRouches anvisninger og vender tilbage til en politik, der sætter befolkningens ve og vel først og kan sikre realøkonomisk vækst, eller vi går en ny mørk tidsalder i møde med økonomisk sammenbrud, kaos og krig.

Derfor bør Folketinget afholde en hastehøring om finanskrisen og etableringen af et nyt Bretton Woods-finanssystem og invitere Lyndon LaRouche, som har været i stand til at forudsige krisen og ved, hvad der skal gøres, med som ekspert.

Tak for ordet.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institutet**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt** (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. *Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.*

ISSN: 1604-2840 *Egettryk*